

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Χοντροί άντρες με φούστες»

Δεν είχα και την καλύτερη εντύπωση από την πρώτη, πριν αρκετά χρόνια, συνάντηση με το έργο του Nicky Silver «Χοντροί άντρες με φούστες». Το διάβασα, και για μια μαύρη κωμωδία βρήκα το μαύρο της όντως μαύρο, αλλά το κωμικό της όχι και τόσο αστείο. Επίσης, τα συσσωρευμένα σατιριζόμενα πεδία και τα πάμπολλα σπασμένα ταμπού, είχα την άποψη, βαρυφόρτωναν το κείμενο. Κανιβαλισμός και αιμομιξία, πατροκτονία και μητροκτονία, παρωδία στερεοτύπων, όπως της αεροπορικής καταστροφής, του αγώνα για επιβίωση, των χολιγουντιανών ρομάντζων, της δυσλειτουργικής οικογένειας, των ψυχιατρικών κλινικών... Πολλά δεν είναι; Μια παλιά παράσταση του έργου δεν μου είχε αλλάξει άποψη. Όμως η Θεατρική Ομάδα Persona είχε άλλη γνώμη. Και είναι αυτοί, τα μέλη της ομάδας, που είχαν δίκιο. Επειδή έκαναν καλή παράσταση, κι αυτό είναι το καλύτερο επιχείρημα υπέρ του έργου. Ο σκηνοθέτης Χρίστος Νικολάου, όντας ηθοποιός ο ίδιος, βρήκε τρόπο να αξιοποιηθεί υποκριτικά και το μαύρο και το κωμικό στοιχείο του κειμένου. Μαζί με τους τέσσερις ηθοποιούς του ανακάλυψε ερμη-

νευτική λαβή για κάθε ρόλο, μια μικρή αφετηρία απ' όπου ο καθείς ξεκίνησε και μετά πήρε το δικό του υποκριτικό μέρος στα άκρα. Για τη Λέα Μαλένη αυτό ήταν η ψυχαναγκαστική της κομψότητα, για τον Μάριο Μεττή το τραύλισμά του, για τη Χριστίνα Κωνσταντίνου η κωμική επαγγελματική σεξουαλικότητα μιας αεροσυνοδού, για τον Αλέξανδρο Παρίση... το περουκίни του. Από κει και πέρα ο καθένας είχε πολλή δουλειά να κάνει, επειδή, πιστεύω, η σκηνοθετική οδηγία ήταν να μην αφήσουν καμιά ατάκα, καμιά κίνηση χωρίς λεπτομερή υποκριτική επιμέλεια. Έτσι όλοι μαζί κατάφεραν τα «πολλά» ενός βαρυφορτωμένου κειμένου να μετουσιωθούν σε έντονη και ενδιαφέρουσα θεατρική δράση. Ιδιαίτερη μνεία αξίζει στα σόλο του Μάριου Μεττή. Ο ηθοποιός είναι καταπληκτικά οργανικός μέσα στον παραλογισμό του ρόλου του. Το χαμένο παιδί και ο ψυχοπαθής κανίβαλος δολοφόνος, οι δύο όψεις του ρόλου του, δεν χάνουν ούτε στιγμή την ισορροπία του μαύρου και του κωμικού. Η Λέα Μαλένη σ' έναν κόντρα ρόλο σε σχέση με τις προηγούμενες ερμηνευτικές δουλειές της, διακρίνει την κυρία Χόγκαν της σε πτυχές όπως η επιτηδευμένα αφελής νεαρή σύζυγος, η τυραννική μητέρα, η μανιακή υποδηματολάτρης, η ερωτική εμμονή του υιού της. Ο λάγνος σκηνοθέτης του Αλέξανδρου Παρίση μετεξελίσσεται σε σαδιστή τρελογιατρό, η χαζή και φιλόδοξη στάρλετ της Χριστίνας Κωνσταντίνου αντικαθίσταται με νυμφομανή τρόφιμο του ψυχιατρείου. Είναι πολλοί οι ηθοποιοί στο περιορισμένο θεατρικό τοπίο της Κύπρου. Τολμώ να πω, πολλοί είναι και οι καλοί ηθοποιοί. Πολλές είναι και οι θεατρικές ομάδες, που μπορεί να μην έχουν συνεχή παραγωγή παραστάσεων και σταθερή σύνθεση, όμως κατά καιρούς μαζεύουν τις οικονομικές τους δυνάμεις για να δηλώσουν την ύπαρξή τους. Η προσφορά είναι πραγματικά ποικίλη. Διαλέγουμε και βλέπουμε.